



L'Àrea Funcional Andorra-Pirineus: perquè no se'n parla?

Pere LÓPEZ i AGRÀS



Quan tens l'ocasió d'escoltar i parlar amb Joan Ganyet i Antoni Pol, dues de les persones que han posat aquest tema de l'àrea funcional Andorra-Pirineus a debat, quan t'expliquen la idea i el concepte que ara és motiu de la jornada d'Andorra a la Universitat Catalana d'Estiu d'aquest 2022, i tenint en compte que ja fa quatre anys llargs, ben llargs, que es va formalitzar el manifest que va recollir importants signatures, el que em ve al cap a mi -i bàsicament per això he optat pel títol que he fet- són bàsicament dues coses. D'entrada, que sembla un concepte que gaudeix de força, i fins i tot es pot dir de molt de sentit comú, que és una idea que té o pot tenir força política, força administrativa, però que també té força geogràfica, històrica i per tant és un plantejament que, des d'aquest sentit, diu és una qüestió que pot tenir sentit.

A més, pot ser, i això moltes vegades és la clau, beneficiós per a tothom, un plantejament en el qual no hi hagi afavorits ni perjudicats o vençuts o derrotats, o algú que en treu més profit que un altre. És una cosa que en principi, tant des dels veïns del sud com des dels veïns del nord, essent territoris que queden lluny dels centres de decisió, es pot veure favorablement com un instrument jurídic, una eina, una possibilitat que pot ajudar a desenvolupar-los i que tingui una major atenció política dels fons europeus i estatals. I per tant en aquest sentit sembla que és una cosa que mereix, en ser que té tants elements com a mínim per no ser descartada, ser debatuda.

Analitzat més profundament i posat més negre sobre blanc, com ja s'ha fet per part de Ganyet i Pol, però potser des d'un punt de vista d'una tècnica jurídica més acurada d'un expert en dret internacional (o un grup d'experts), la segona reflexió -no és que la primera no lligui amb el títol, sinó que és la que lliga més estretament amb el títol que he escollit-, és per què no se'n parla. I si sobre la primera he fet tota una sèrie de reflexions i comentaris, sobre la segona la veritat és que em costa més. Em costa més perquè això no fa part del

diàleg polític entre països, perquè no fa part de converses parlamentàries o del treball de diplomàcia parlamentària, tot i que en la darrera reunió que va tenir lloc a Madrid de la Comisión mixta Congreso-Senado para la Unión Europea de l'estat espanyol i la Comissió d'Afers Exteriors del Consell General d'Andorra es va apuntar, a part de tots els temes més estretament vinculats amb la negociació amb la UE, una necessitat de cooperar en temes pirinencs, en els quals, a més, comptant amb el suport i interès dels països veïns, Andorra podria -o hauria d'exercir- (em sembla més correcta l'expressió de Joan Ganyet) de pal de pallar que no pas de centre o d'element impulsor.

Tampoc no sé, ni en tinc resposta, per què en les converses amb la Unió Europea, en les negociacions amb la Comissió Europea i en reunions bilaterals, aquesta interessant proposta no s'ha posat a debat, no s'ha comentat, no ha fet part de cap tempteig per veure quina resposta hi ha a l'altra banda de la taula.

Per tant, i com que avui no puc ser present amb vosaltres, espero que aquesta jornada serveixi per avançar en la primera línia d'arguments que exposava, i com a punt d'inflexió en la segona, perquè insisteixo que em sembla una idea que com a mínim mereix ser més tractada, analitzada i estudiada, sobre la qual s'escrigui, s'encomanin informes i estudis que permetin visualitzar més concretament la seva viabilitat i possibilitat d'anar endavant.

Gràcies una vegada més a la SAC per convidar-me a participar en aquestes jornades. Estaré molt atent quan es publiqui el recull de ponències i el ressò que se'n facin els mitjans de comunicació del que pensen els altres ponents de la jornada.

Pere López i Agràs,
economista i President del Grup Parlamentari Socialdemòcrata